

ДЖОН КИЙТС ОДА НА СЛАВЕЯ

Превод от английски: Моис Бело, —

chitanka.info

I

*Боли сърцето, тлеят сетивата,
попили бучиниш и притъпени;
изпит е опият — сега душата,
към Лета тъне, сляпа и сломена...
Щастлива си — не завист ме измъчва,
а щастие от щастие твое, —
затуй че ти, Дриада лекокрила,
в кое ли кътче сладкозвучно
на сенчестото буково усое
възпяваш лятото с безгрижна сила.*

II

*О, глътка упоително вино,
лежало в земна хладина дълбока,
с вкуса на Флора, с мирис на сено
и танц на провансалка черноока!
О, чаша, пълна с топлина от Юга,
о ти, пламенобуза Хипокрена,
с блещукащ ръб от пенести мъниста
и устни — влажна теменуга;
пиян да съм; светът — незрим за мене,
и с теб да се изгубя в мрак разлистен.*

III

*Изгубен и погълнат, да не знам
това, що ти в букаците не помниш:
умора, треска, страх и ужас — там,
где хора лаят, тежки вопли ронят,
белеят власи над чела сковани,
где призрак младостта е блед, злощастен,
где мислите пораждат скръб бездънна,
оловнооко отчаяние,*

*где Красота не пали взора ясен,
не люби Любовта, докато съмне.*

IV

*Далеч оттук! — ще литна, ще те стигна,
не с леопардите на Бакхус славен;
незрима, бързокрили, ще повдигне
Поезията моя мозък бавен:
най-после с теб! Тъй нежна е нощта,
на своя трон Луна щастлива свети
        всред хоровод от звездочели феи;
        но долу не поглежда тя —
небесен дъх, в треви и мъх оплетен,
едва неясен зрак насам довее.*

V

*Не виждам аз ни младата поляна,
ни сладкото на клоните кадило,
отгатвам само в тъмнина уханна
с какво тъй щедро месецът дарил е
треви, шубраци и дивачки плодни:
млад шипков цвят и алена глогина,
        листати теменужки в цвят последен
        и роза, рожба първородна
на Май разцъфнал, пълна с росно вино,
жужило от мушици в здрача летен.*

VI

*Тъй тъмен слушам; ноци, не една,
Смъртта обиквах, молах я за отдих,
наричах я с най-нежни имена,
дано в небето моя дъх проводи;
но тук — сега, по-дивна смърт е таз,
да спра в среднощ пречистен и спокоен,
        дорде изливаш ти душа от звуци
        в такъв екстаз! —*

да пееш ти и аз да съм за твоя
тържествен реквием надгробна буца.

vii

Ти няма да умреш, безсмъртна птичко,
под стъпките на хищни поколения;
тъй твоят глас дървото е обкичвал
при древни императори и селяни;
и тъй насред Боазовата ръж
си пяла ти за бащин дом на Рут,
ридала с горест в чуждите имоти;
магичен отвор неведнъж
отключвала си в пенестия скут
на тайнствени морета, в край самотен.

viii

Самотен! — не е дума, а камбана —
при себе си, пробуден, идвам с нея!
Прощавай! Не умеела да мами
фантазията ни — лъжлива фея!
Замира твоят химн, прощавай, сбогом! —
покрай върбите, над потока лунен,
по хълма, после долу, нейде татък
погребан е сега дълбоко:
сега ли спя, или се будя сънен?
Ни звук, нима бе сън — и толкоз кратък?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.